

ΑΙΘΑΣΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ελένη Κατσακά
Φίλιππος Μανδηλαράς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Περιεχόμενα

Το βενζινάδικο	9
Η βαλβίδα	11
Η απόδραση.....	12
Τα μαγικά κουρελάκια	13
Τα τραμόπαιδα	14
Η μέδουσα.....	15
Μπέργκερ	16
Πάρτι γενεθλίων	18
Όλα τα ατίθασα ψάρια	20
Ο πόλεμος των ανθρώπων ή οι ταμειακές μηχανές	22
Το μεγάλο ταξίδι.....	25
Ο μπαμπάς μου με άγρια ζώα	27
Δεν είναι πέτρες.....	29
Δυο θάλασσες	31
Επανάσταση	32
Ένα δέντρο	35
Αριστερά παπούτσια	37
Μια πόλη παλιά.....	39

Στάση λεωφορείου	40
Τα κύματα	42
Ταίριαζαν	44
Ορσαλία	46
Πλανόδιος συγγραφέας	49
Αφρική	50
Κοκομπέ ΑΕ	51
Βιβλίο στο παγκάκι	53
Το μαμούθ	55
Το υποβρύχιο	56
Death becomes you	57
Είχανε φυτρώσει	59
Η Ίνγκριντ ήθελε	61
Οδηγίες χρήσης	62
Τετράδιο Δημιουργικής Γραφής	67

Στις ατίθασες ιστορίες που ακολουθούν, ο ένας συγγραφέας γράφει την αρχή της ιστορίας κι ο άλλος την ολοκληρώνει. Η συμβολή του πρώτου συγγραφέα εμφανίζεται με μικρότερα γράμματα κάτω από τον τίτλο της ιστορίας και ακολουθεί ολόκληρη η ιστορία.

ΤΟ ΒΕΝΖΙΝΑΔΙΚΟ

Το βενζινάδικο στέκει ολόφωτο κι ολομόναχο στο σκοτάδι. Ο δρόμος ερημικός. Νύχτα ζεστή και υγρή, απ' αυτές που γεννούν φαντάσματα. Το παραπαίδι του βενζινά έχει ξαπλώσει πάνω σε μια στοίβα λάστιχα και μετράει. Ένα, δύο, οκτώ, είκοσι τέσσερα, πενήντα δύο... Έχει ξεπεράσει τη χιλιάδα. Βαριέται.

Το βενζινάδικο στέκει ολόφωτο κι ολομόναχο στο σκοτάδι. Ο δρόμος ερημικός. Νύχτα ζεστή και υγρή, απ' αυτές που γεννούν φαντάσματα. Το παραπαίδι του βενζινά έχει ξαπλώσει πάνω σε μια στοίβα λάστιχα και μετράει. Ένα, δύο, οκτώ, είκοσι τέσσερα, πενήντα δύο... Έχει ξεπεράσει τη χιλιάδα. Βαριέται. Σηκώνεται και κυλάει ένα λάστιχο. Ακόμα ένα. Οι παλάμες του είναι μαύρες. Δίπλα στην αντλία του πετρελαίου βλέπει μια μορφή. Είναι ένα κορίτσι.

«Έχεις πολλά λάστιχα εδώ, θες να φτιάξουμε κούνια;» του λέει.

«Θα χρειαστούμε χοντρό σκοινί» λέει το παραπαίδι. «Έχω μέσα, περίμενε».

Το κρεμούν στον γάντζο του στύλου και δένουν το λάστιχο. Αυτός ανεβαίνει όρθιος επάνω κι εκείνη κουλουριάζεται μέσα. Ισορροπεί το ένα του πό-

δι στο λάστιχο και το άλλο στον στύλο. Σπρώχνει και μετά αφήνει.

«Πιο δυνατά!» φωνάζει το κορίτσι.

Σιγά σιγά η ρόδα ανεβαίνει πολύ ψηλά, τόσο που έχουν φτάσει τα αστέρια. Κάνουν κούνια όλο το βράδυ. Γελάνε, σοβαρεύουν, ξεκαρδίζονται. Το κορίτσι απλώνει το χέρι και πιάνει ένα αστέρι.

«Καίει;» τη ρωτάει.

«Πιο πολύ γαργαλάει» απαντάει το κορίτσι.

«Μου πιάνεις λίγο σκοτάδι;» της ζητάει.

Κόβει ένα κομμάτι και του το δίνει.

«Είναι σαν φοβισμένο ζωάκι».

Το αγόρι απλώνει το χέρι και πιάνει το φεγγάρι.

«Είναι κρύο;» τον ρωτάει.

«Πάγος».

«Έχω παγοπέδιλα στην τσάντα μου» λέει το κορίτσι. «Έλα!» Τον πιάνει απ' το χέρι και γλιστρούν στη λεία επιφάνεια του φεγγαριού.

Άξαφνα, οι ακτίνες του ήλιου ζεσταίνουν τα μάγουλα των παιδιών και λιώνουν τον πάγο.

«Ήρθε η ώρα να φύγω» του λέει, βάζοντας τα παγοπέδιλα στην τσάντα της.

«Ναι».

Το αγόρι ξαπλώνει πάλι στη στοίβα με τα λάστιχα και συνεχίζει να μετράει ώσπου ν' αποκοιμηθεί.

Η βαλβίδα

Αν στρίψεις οκτώ φορές τη βαλβίδα, την αφήσεις έπειτα μια στιγμή να ξεκουραστεί κι αμέσως μετά της δώσεις μια δυνατή στο κεφάλι με το σφυρί, θ' ανοίξει! Ναι, σου λέω – έτσι θ' ανοίξει. Πρόσεχε μόνο, γιατί τότε θα πεταχτεί από μέσα...

Αν στρίψεις οκτώ φορές τη βαλβίδα, την αφήσεις έπειτα μια στιγμή να ξεκουραστεί κι αμέσως μετά της δώσεις μια δυνατή στο κεφάλι με το σφυρί, θ' ανοίξει! Ναι, σου λέω – έτσι θ' ανοίξει. Πρόσεχε μόνο, γιατί τότε θα πεταχτεί από μέσα το τζίνι της βαλβίδας. Θα είναι αγριεμένο και θα σε ρωτήσει γιατί του έδωσες μια δυνατή στο κεφάλι με το σφυρί. Τότε πες του. Πες του γιατί θέλησες ν' ανοίξεις τη βαλβίδα. Πες του όμως την αλήθεια. Πες του: «Θέλησα ν' ανοίξω τη βαλβίδα, γιατί...»

Η απόδραση

Έβαλε την οδοντόβουρτσα στην τσέπη του, πήδηξε από το παράθυρο και βγήκε στη νύχτα. Προχώρησε στα τυφλά κι έφτασε. Πήδηξε τη μάντρα με ευκολία κι έπιασε να κατακυλάει την πλαγιά. Η ελευθερία είχε γεύση μανταρίνι. Ήταν τραχιά και παγωμένη σαν τον άνεμο, απλόχωρη σαν τον ουρανό. Κι η οδοντόβουρτσα χτυπούσε τακ τακ τακ τακ στη δεξιά τσέπη του παντελονιού του

Έβαλε την οδοντόβουρτσα στην τσέπη του, πήδηξε από το παράθυρο και βγήκε στη νύχτα. Προχώρησε στα τυφλά κι έφτασε. Πήδηξε τη μάντρα με ευκολία κι έπιασε να κατακυλάει την πλαγιά. Η ελευθερία είχε γεύση μανταρίνι. Ήταν τραχιά και παγωμένη σαν τον άνεμο, απλόχωρη σαν τον ουρανό. Κι η οδοντόβουρτσα χτυπούσε τακ τακ τακ τακ στη δεξιά τσέπη του παντελονιού του πάνω στο φθαρμένο κουτάλι.

Είχε περάσει δώδεκα χρόνια σκάβοντας με το κουτάλι τον τοίχο, μέχρι να χαλαρώσουν τα κάγκελα. Είχε σκουπίσει με την οδοντόβουρτσα τα χώματα, είχε γεμίσει κουβάδες με μπάζα, τα είχε εξαφανίσει στη λεκάνη, είχε υποστεί προσβολές, είχε κλάψει, είχε παίξει ξύλο, είχε χλευάσει τους αδύναμους, είχε φοβηθεί, είχε, είχε, είχε. Όταν ακούστηκε ο συναγερμός ήταν πολύ μακριά. Κι ήταν ελεύθερος. Το σχολείο είχε τελειώσει για πάντα.

